

7 Het proefrijden

De zon liet haar stralen al in de kamer vallen en op mijn gezicht. Knippend met mijn ogen door het enigszins warme zonlicht, was ik al bijtijds wakker. Die dag zou ik een proefritje maken met Silver voor de kar. Daar had ik natuurlijk veel zin in. Ik keek mijn lief aan, die nog in dromenland verkeerde. Heel voorzichtig kuste ik haar op haar neus.

‘Huh..., Allart..., mijn lief, fijn dat je er weer bent. Gaahaap.’ Ze sloeg haar rechter arm om mij heen, dat ik beantwoordde door mijn linker arm om haar heen te leggen.

‘Ik droomde, dat je wegging naar een ver land. Allaert en Jannigje en de kinderen waren er ook niet meer. Een vreemde man met een Spaans gezicht kwam met een mes op mij af en probeerde mij te vermoorden. Ik stapte achteruit en viel in een gat en bleef maar vallen. Toen schrok ik wakker en was jij toch naast mij. Wat betekent dat, lieve Allart?’

‘Lieverd, dat betekent misschien alleen maar dat je te druk bent geweest. Morgen gaan we samen naar Huys Weleveld, naar heer Schele. Hij zal je komst zeker waarderen. Denk daar maar aan.’ Ik sprong uit bed.

Jannigje had het ontbijt al klaar en wij konden direct aanschuiven. Allaert was er nog niet en de kinderen zaten in de speelhoek.

‘Jennigje en Rolf kom, an toafel.’

‘Ik denk dat we nog even op Allaert moeten wachten,’ flapte ik eruit.

‘Nee,’ reageerde Jannigje, ‘Allaert is alweer op pad. Moest wat overlegg’n met de legerleiding. D’r is weer wat loos, bie Goor. Meer weet ik ook nie. As hij weerkomt, dan zull’n we ’t wel heur’n.’

Corneeltje en ik keken elkaar verbaasd aan.

Jannigje ging voor in gebed, waarbij ze extra aandacht vroeg voor haar man. Het ontbijt smaakte goed. Na de ochtendmaaltijd hielp Corneeltje haar zus met afruimen en afwassen. In de tussentijd zat ik nog even in het gedichtenbundeltje van Allaert te kijken, dat op het tafeltje lag bij het raam. Merkwaardig vond ik de laatmiddeleeuwse notennotatie boven de teksten: ruitenvormen met aan de punten boven of onder een stokje. De woorden in gotische letters eronder deden af en toe mijn wenkbrauwen fronsen.

Corneeltje kwam de kamer weer binnen en ik legde de gedichtenbundel weer terug.

‘Ik denk dat ik zo naar buurman Bert ga om Silver op te halen,’ zei ik tegen mijn meisje.

‘Dan kun je beter eerst de kar klaarzetten. Dan kun je Silver direct inspannen.’ Mijn meisje dacht wel mee met mij.

‘Je hebt gelijk, dan doe ik dat wel eerst.’ In het voorbijgaan van Corneeltje gaf ik haar een kus op de wang, die zij direct beantwoordde.

Een poosje later had ik de tweewielige kar klaar staan achter het huis. Ik liep daarna naar het huis van de burens en klopte op de achterdeur.

'Kom maar binnen, Allart.' Ik opende de deur en ging de gang binnen die naar de grote kamer leidde.

'Ik zag je al komen,' zei Bert. 'Ik zal Silver uit de schuur halen, loop maar even mee.'

Samen liepen we naar de schuur die achter het huis stond, aangebouwd tegen de schuur van Allaert en Jannigje. Bij het openen van de schuurdeur hinnikte Silver al. Zij wist natuurlijk al wie daar de stal zou binnenkomen.

'Dag Silver,' groette Bert zijn paard. De buurman liep op haar toe en aaide haar over de neus, waarbij het hoofd ietsje op en neer ging. Bert had wat haver meegenomen, die hij aan haar gaf. Bert klopte Silver nog even op de nek en zei: 'Ik heb Allart meegenomen, die graag met jou voor een kar wil gaan rijden.' En het was net alsof Silver begreep wat haar baas zei. Opnieuw hinnikte zij, waarbij ze haar hoofd weer iets bewoog.

'Hoe is het mogelijk?' reageerde ik.

'Weet je, Allart, ik praat altijd met haar als ik bij haar ben. Zo is ze aan mijn stem gewend geraakt en bepaalde klanken van woorden zullen haar dan ook bekend voorkomen, vooral als daar ook nog wat fijns bij komt, zoals nu die haver. Ik vraag je hierbij om ook met haar te praten als jij bij haar komt en van haar weggaat. Dan zal ze ook aan jouw stem wennen. Dat geeft vertrouwen.'

Ik reageerde daar positief op en beloofde Bert dat ook zeker te doen. Op aandringen van Bert aaide ik eerst over haar neus en sprak ook lieve woordjes. Daarna aaide ik over haar nek en klopte op de flank. Silver hinnikte nog een keer.

'Ik denk dat ze jou herkent van die zoektocht vorig jaar met Boud naar Enschede. En ik denk dat het vandaag wel goed zal gaan.' De buurman deed haar de teugels om en gaf mij de andere uiteinden van de teugels.

'Voordat ze voor de kar zal worden ingespannen, lijkt het me beter dat je eerst een eindje in het zadel gaat rijden. Dan kan ze een beetje aan jouw stem, commando's en sturen wennen.' De buurman had het zadel al op de rug van Silver gelegd en vastgemaakt. Ik steeg op en klopte Silver nogmaals op haar nek.

'Rij maar een uurtje weg. Ik zie je wel weer verschijnen.'

Ik nam dezelfde route als vorig jaar voordat Boud en ik op zoektocht gingen. We reden Beckum uit richting Bentelo, door het Benteler Haar, over de heide en over het Stepelose veld. Silver wilde wel en ik liet haar gaan. Galopperen wilde ze. Ze mocht van mij. We hadden de ruimte hier. Voor Stepelo liet ik haar even stoppen. Ik sprak lieve woordjes en aaide over haar nek. Ze werd wat rustiger en wat kalmer. Daarna reden we rustig de zandweg op richting Beckum. En daar reden we het erf op van buurman Bert.

'Ben je er nu al weer? Hoe ging het?' Ik vertelde dat ik Silver haar gang had laten gaan en dat ze goed luisterde naar mijn stem.